

нието на Святополка. Методии са оплакалъ на патата, но получилъ отговоръ, че тѣхнѣнието е най-главната християнска добродѣтель. Изъ сичкото това са види, че Методии е билъ турень въ незавидно положение, т. е. че той е претѣрпѣлъ множество неприятности и оскѣрбления. . . И сичкото това свѣтиятъ мѣжъ е билъ принудень да претѣрпи не за себѣ си, а за ближните си, за своите славянски братия, за просвѣщението на глупците и за доброто на нещастните! . . . Цѣли петнайсетъ години пѣмските епископе и Святополкъ прислѣдовале свѣтиятъ човѣкъ, правиле му различни неприятности, преиятствовале му въ неговите цѣли и намѣрения; но той стоялъ на своето мѣсто тѣжрдо, работилъ усѣрдно и никога не доходилъ до отчаяние. . . Но трѣбало да са предприѣматъ нѣкои мѣри. Дѣлго време Методии са не рѣшалъ, но обстоятелствата го принудиле да бѣде строгъ и да отлучи отъ черковата сичките нѣмски епископе, които са противиле на неговата воля и които са отказвале да испѣлняватъ дѣлжностиите си. . . Но здравиеото му било повредено, и той билъ принудень да са затвори въ своята келия и да са занимава исклучително съ преводѣтъ на св. писание. Когато билъ свѣршенъ тоя преводъ, то Методии свѣсѣмъ вече ослабналъ. Неговите ученици, които окружале свѣиятъ учитель съ любовь и съ почитание, помолиле Методия да си назначи наслѣдникъ. Методии избралъ Горазда. — „Тоя благочестивъ мѣжъ е изъ вашата земя и ще да ви бѣде полезенъ,“ казалъ Методии. На вѣрбница той помолилъ своите ученици да го занесатъ въ сѣборната черкова. Тамъ той благословилъ Святополка, духовенството и народѣтъ,